

Tisztelt Sebő Ferenc!

Kedves Ünnepe!l

Ön egy interjúban egyszer azt mondta: „Minden generációnak kötelessége, hogy az utódait megtanítsa mindarra, amit ő is tud.”

Magyarországon nagyon sokan éppen Öntől és muzsikustársaitól tanulták meg, hogy a hagyomány se nem beteg, se nem rab, hogy ápolni vagy őrizni kellene. Sokkal inkább megélésre hívó örökség. Ugyanez a nemzedék a táncház-mozgalomnak és a belőle születő közösségeknek, együtteseknek köszönhetően ismeri az ősi magyar dallamok és mozdulatok világát. Beszéli a „nyelvet”, amely régóta a miénk, a legtermészetesebb kötőanyag közöttünk, amit mégis mindig újra meg kell tanulnunk, tovább kell adnunk, ha általa ma is szólni akarunk egymáshoz.

Legyen az egy széki lassú, népzenekeutató és -kiadás, netán énekelt József Attila- vagy Weöres Sándor-vers, ismeretterjesztő és tehetségkutató műsor tévében, rádióban – Ön régóta „őrt áll”: értéket ment, továbbad, újat alkot. Bízom benne, hogy a közönségtől, a hallgatóságtól, a tanítványoktól még nagyon sokáig megkapja mindazt a lelkes figyelmet, ami ezt a „talpig nehéz hűséget” olykor kimondottan örömtelivé és könnyűvé teszi.

Isten éltesse születése napján!

Budapest, 2022. február 10.,

Áder János